

PARAULA I VIDA

Obrim-li la porta i preparem el Nadal de l'Any de la Fe

A dues setmanes del Nadal, i en ple Advent del Senyor, convé que ens preparem per a la vinguda de Jesús. Certament, aquests dies traurem les figures del pessebre del lloc on les guardem i anirem a cercar suro i molsa per fer la representació d'aquell lloc únic, reproducció a casa nostra, del Betlem de Jesús, ni que sigui un xic idealitzat. I enviarem felicitacions, prepararem l'àpat de família i mirarem d'oferir-nos amor més que no pas coses, els uns als altres. Segur que ens recordarem dels qui enyorem, perquè ja ens han deixat... I mirarem de compartir solidàriament amb els qui tenen menys

que nosaltres. És el Nadal que ens convida a ser millors i a tornar a creure en l'Infant que ha transformat el destí de la humanitat sencera, salvant-la. Per damunt de tot hem de valorar el rellegir la Paraula que ens transmeten els Evangelis de la Infància de Jesús. Déu arriba, i hem de procurar que ens trobi preparats i vetllant en l'oració; sense perdre l'oportunitat de rebre'l com es mereix i sabent que el Nadal ens demana més fe i més obres d'amor. Hem de tornar a descobrir el goig de creure i l'entusiasme de comunicar a tothom la veritat de la nostra fe.

Jesús és «el qui és, el qui era, i el qui ve», diu l'Apocalipsi (Ap 1, 8). I també aquest any de 2012 «del naixement del Senyor», Ell ve a nosaltres, i som invitats a obrir-li la porta, per a poder viure una comunió única i feliç amb Déu mateix: «Mira, sóc a la porta i truoco. Si algú m'escolta i obre la porta, entraré a casa seva i menjaré amb ell, i ell amb mi» (Ap 3,20). La fe és la porta a la comunió amb Déu mateix i per això, és el nostre tresor i la nostra pau. Ja que estem a l'Any de la Fe, convé sacsejar la nostra mandra, treure'ns els desànim o les febleses de sobre, i demanar un cor convertit, un cor obert al pròxim. Es tracta de revifar la nostra fe en el Déu que Jesucrist ve a revelar-nos.

Em permeto recomanar-vos el llibre sobre «La infància de Jesús» de **Joseph Ratzinger-Benet XVI**, que acaba de sortir, i que és el tercer volum de la seva obra sobre Jesucrist, que completa els dos anteriors: «Jesús de Natzaret. Del Baptisme a la Trasfiguració» (2007), i «Jesús de Natzaret. Des de l'entrada de Jerusalem a la Resurrecció» (2011). En aquest volum aborda la temàtica que aquest Advent i aquest Nadal contemplem i celebrem en la fe de l'Església. Reflexiona el Papa per l'origen de Jesús en tant que interrogant sobre el seu ésser i la seva missió; la temàtica de l'anunciació a Maria i la concepció virginal de Jesús com a realitat històrica i no pas un mite; el marc històric i teològic de la narració del Naixement de Jesús; la presentació de Jesús al temple; els Mags d'Orient; i finalment el relat de Jesús al temple als seus dotze anys. Al llarg del llibre el Papa es complau a fer-nos captar que la fe en Jesús és raonable, i que els textos de la infància ens acosten a la veritat històrica i al seu misteri únic i gran. Cap al final del llibre diu el Papa: «Les paraules de Jesús són sempre més grans que la nostra raó. Superen contínuament la nostra intel·ligència. És comprensible la temptació de reduir-les, de manipular-les, per ajustar-les a la nostra mesura. Un aspecte de l'exegesi és precisament la humilitat de respectar aquesta grandesa, que sovint ens supera amb les seves exigències, i de no reduir les paraules de Jesús preguntant-nos sobre el que «és capaç de fer». Ell pensa que pot fer grans coses. Creure és sotmetre's a aquesta grandesa i créixer pas a pas vers ella» (pàg. 130). Que el Nadal revifi la nostra fe!

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

«El Vaticà II, pensant en el present»

► El dia 6 de novembre va tenir lloc la inauguració del curs al Centre d'Estudis Pastoral de les diòcesis catalanes (CEP). Va presidir l'acte Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona, i hi va assistir Mons. Joan-Enric Vives, arquebisbe-bisbe d'Urgell. Mn. Josep Hortet Gausachs, rector de la parròquia de la Mare de Déu de Port, de Barcelona, va pronunciar la lliçó inaugural amb el títol: «El Concili Vaticà II, pensant en el present». La lliçó ha estat editada pel CEP en un opuscle de 24 pàgines. És una visió del Vaticà II molt positiva d'un sacerdot lliurat a l'acció pastoral. Són especialment interessants els «sis punts per avançar» que proposa: unir fe i vida en les nostres comunitats; potenciar el rostre també femení de Déu; acollir la nova immigració; fer realitat l'Església dels pobres; progressar en la comunió eclesial; i obrir-nos a altres dimensions de la comunió. A la fotografia, d'esquerra a dreta, el P. Antoni Serramona, secretari del CEP, Mons. Jaume Pujol i Mn. Josep M. Domingo Ferrerons, director del CEP. (Foto: Agustí Codinach)

GLOSSA

Multipliquem els pans i els peixos

Per qüestions relacionades amb l'educació, entro en contacte amb un noi de trenta anys, titulat universitari amb un lloc de treball senzill. En la conversa esmenta la seva família. Li pregunto si està casat. Respon afirmativament i afegeix que té tres fills; el petit, d'un any. L'esposa es dedica a ells. Parlant de la problemàtica que la crisi econòmica ha generat i com afecta les famílies, em comenta que en el dia a dia familiar han passat moments de cuina i que, confiant en Déu i sentint-se en les seves mans, també hi ha descobert la providència de Déu envers les persones. «A nosaltres el Senyor ens ha ajudat molt», afirma amb convenciment i, per reblar aquesta afirmació, afegeix: «En moments crítics, i no només en els estrictament econòmics —que també—, hem vist que la multiplicació dels pans i els peixos és una realitat que hem viscut: l'austeritat acceptada i l'estalvi de coses supèrflues, la solidaritat dels familiars i amics, l'acolliment i les paraules encoratjadores, la roba infantil heretada, el temps dedicat pels cangurs ocasionals, l'acolliment en els moments de feixuguesa... Hem pregat junts des de la nostra pobresa personal i familiar i hem experimentat la compas-

sió de Déu, la mateixa compassió de Jesús davant la multitud»: «Veí una gran gentada, se'n compadi.» (Mt 14,14)

La compassió, compartir la passió, el dolor de l'altre, és una actitud dominant en l'activitat de Jesús. Moltes persones se senten cridades a seguir i imitar Jesús i a no caure en la indiferència davant el dolor dels altres... Deixem que Jesús multipliqui aquestes actituds en nosaltres i que desvetlli els nostres sentiments més pregons, la sensibilitat, la bondat, el desprendiment... en favor dels altres, en especial dels més necessitats. «Doneu-los menjar vosaltres mateixos» (Mt 14,16). Ell ens convida a estimar, acompanyar, escoltar, compartir... Ens convida a ser sensibles, a detectar situacions i a respondre des de l'amor, confiant en l'ajuda del Senyor i amb generositat personal. «Alçà els ulls al cel, digué la benedicció, partí els pans, els donà als seus deixebles, i ells els donaren a la gent.» (Mt 14,19) Repartir el seu pa i repartir el seu consol, sempre mirant al cel i demanant amb confiança, sent deixebles del Mestre. Les nostres mans mai no restaran buides, seran les seves mans.

Enric Puig Jofra, SJ

Campanya de Nadal de la Infància Missionera

Les delegacions de Missions encetem la Campanya de la Infància Missionera i ho fem amb la campanya «Sembradors d'estels».

Així agraïm el suport de les persones que resen i col·laboren amb els missioners. Ho fem en les vigílies del Nadal i consisteix a enganxar un estel tot desitjant un bon Nadal.

El material es pot passar a recollir per les delegacions de Missions.

DIUMENGE II D'ADVENT

▶ Lectura del llibre de Baruc (Ba 5,1-9)

Jerusalem, treu-te el vestit de dol i d'aflicció, i engalana't per sempre amb la glòria de Déu. Vesteix-te amb el mantell de la bondat de Déu, posa't al front per diadema la glòria de l'Etern. Déu farà que sota el cel es vegi pertot arreu la teva resplendor i tindràs per sempre aquest nom, que Déu t'imposarà: Possessió-pacífica-del-bé i Glòria-del-culte-a-Déu. Alça't, Jerusalem, guaita des del cim cap a l'orient i veuràs com, per ordre del Sant, es reuneixen els teus fills de llevant i de ponent; canten d'alegria recordant l'obra de Déu. Quan van sortir de tu, caminaven escortats d'enemics, però ara Déu te'ls retorna portats gloriosament com en un tron reial. Déu ordena que s'abaixin els turons més alts i les muntanyes perpètuas, que s'omplin les fondalades i s'anivelli la terra, perquè Israel camini segur sota la glòria de Déu. Fins els boscos i tots els arbres aromàtics faran ombra a Israel per manament de Déu. Déu conduirà Israel, ple d'alegria, a la llum de la seva glòria, amb aquella bondat i aquell amor que li són propis.

▶ Salm responsorial (125)

R. És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!

Quan el Senyor renovà la vida de Sió / ho creïem un somni; / la nostra boca s'omplí d'alegria, / de crits i de rialles. R.

Els altres pobles es deien: «És magnífic / el que el Senyor fa a favor d'ells». / És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, / amb quin goig ho celebrem! R.

Renoveu la nostra vida, Senyor, / com l'aigua renova l'estepa del Nègueb. / Els qui sembraven amb llàgrimes als ulls, / criden de goig a la sega. R.

Sortien a sembrar tot plorant, / emportant-se la llavor; / i tornaran cantant d'alegria, / duent a coll les seves garbes. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 1,4-6;8,11)

Germans, sempre que prego per vosaltres, la meua oració és plena de goig pensant en tot el que heu contribuït a la causa de l'Evangeli des del primer dia fins avui. Estic segur d'una cosa: Déu, que ha començat en vosaltres un bon treball, acabarà de dur-lo a terme fins al dia de Jesucrist.

Déu és testimoni de com us enyoro, a tots vosaltres, per l'amor entranyable que us té Jesucrist. I el que jo demano en la pregària és que el vostre amor s'enriqueixi més i més, fins a vessar, ple de coneixement i de finor d'esperit, perquè sapigüeu apreciar els valors autèntics i arribeu purs i sense entrebancs al dia de Crist, carregats d'aquells fruits de justícia que donem per Jesucrist, a glòria i lloança de Déu.

▶ Evangelí segons sant Lluç (Lc 3,1-6)

L'any quinzè del regnat de l'emperador Tiberi, mentre Ponç Pilat era procurador romà de la Judea, Herodes era tetrarca de Galilea, Felip, el seu germà, ho era d'Iturea i de la regió de Traconítida i Lisànies ho era d'Abilena, durant el pontificat d'Anàs i Caifàs, Joan, fill de Zacaries, rebé la paraula de Déu al desert, i anà per tota la comarca del Jordà predicant un baptisme de conversió per obtenir el perdó dels pecats.

Complia el que hi ha escrit al llibre del profeta Isaïes: «Una veu crida en el desert: Obriu una ruta al Senyor, aplaneu-li el camí. S'alçaran les fondalades i s'abaixaran les muntanyes i els turons, la serralada es tornarà una plana, i el terreny escabros serà una vall, i tothom veurà la salvació de Déu.»

▶ Lectura del libro de Baruc (Ba 5,1-9)

Jerusalén, despójate de tu vestido de luto y aflicción y vístete las galas perpetuas de la gloria que Dios te da, envuélvete en el manto de la justicia de Dios y ponte en la cabeza la diadema de la gloria del Eterno, porque Dios mostrará tu esplendor a cuantos viven bajo el cielo. Dios te dará un nombre para siempre: «Paz en la justicia» y «Gloria en la piedad». Ponte en pie, Jerusalén, sube a la altura, mira hacia el oriente y contempla a tus hijos, reunidos de oriente a occidente a la voz del Santo, gozosos invocando a Dios. A pie se marcharon, conducidos por el enemigo, pero Dios te los traerá con gloria, como llevados en carroza real.

Dios ha mandado abajarse a todos los montes elevados y a las colinas encumbradas, ha mandado llenarse a los barrancos hasta allanar el suelo, para que Israel camine con seguridad, guiado por la gloria de Dios. Ha mandado al bosque y a los árboles aromáticos hacer sombra a Israel. Porque Dios guiará a Israel con alegría a la luz de su gloria, con su justicia y su misericordia.

▶ Salmo responsorial (125)

R. El Señor ha estado grande con nosotros, y estamos alegres.

Quando el Señor cambió la suerte de Sión, / nos parecía soñar: / la boca se nos llenaba de risas, / la lengua de cantares. R.

Hasta los gentiles decían: / «El Señor ha estado grande con ellos.» / El Señor ha estado grande con nosotros, / y estamos alegres. R.

Que el Señor cambie nuestra suerte, / como los torrentes del Negueb. / Los que sembraban con lágrimas / cosechan entre cantares. R.

Al ir, iba llorando, / llevando la semilla; / al volver, vuelve cantando, / trayendo sus gavillas. R.

Predicació de sant Joan Baptista.
Pintura de Brueghel el Vell,
Museu de Belles Arts de Budapest

▶ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los Filipenses (Fl 1,4-6;8,11)

Hermanos: Siempre que rezo por todos vosotros, lo hago con gran alegría. Porque habéis sido colaboradores míos en la obra del Evangelio, desde el primer día hasta hoy. Esta es mi convicción: que el que ha inaugurado entre vosotros una empresa buena la llevará adelante hasta el día de Cristo Jesús.

Testigo me es Dios de lo entrañablemente que os echo de menos, en Cristo Jesús. Y esta es mi oración: que vuestro amor siga creciendo más y más en penetración y en sensibilidad para apreciar los valores. Así llegaréis al día de Cristo limpios e irreprochables, cargados de frutos de justicia, por medio de Cristo Jesús, a gloria y alabanza de Dios.

▶ Evangelio según san Lucas (Lc 3,1-6)

En el año quince del reinado del emperador Tiberio, siendo Poncio Pilato gobernador de Judea, y Herodes virrey de Galilea, y su hermano Felipe virrey de Iturea y Traconítide, y Lisania virrey de Abilene, bajo el sumo sacerdocio de Anás y Caifás, vino la palabra de Dios sobre Juan, hijo de Zacarías, en el desierto.

Y recorrió toda la comarca del Jordán, predicando un bautismo de conversión para perdón de los pecados, como está escrito en el libro de los oráculos del profeta Isaías: «Una voz grita en el desierto: Preparad el camino del Señor, allanad sus senderos; elévense los valles, desciendan los montes y colinas; que lo torcido se enderece, lo escabroso se iguale. Y todos verán la salvación de Dios.»

COMENTARI

Tothom veurà la salvació de Déu

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (□ Terrassa) (litúrgia de les hores: 2a setmana): Is 35,1-10 / Sl 84 / Lc 5,17-26 ■ **dimarts**: Is 40,1-11 / Sl 95 / Mt 18,12-14 ■ **dimercres**: Is 40,25-31 / Sl 102 / Mt 11,28-30 ■ **dijous**: Is 41,13-20 / Sl 144 / Mt 11,11-15 □ **divendres**: Is 48,17-19 / Sl 1 / Mt 11,16-19 ■ **dissabte**: Sir 48,1-4.9-11 / Sl 79 / Mt 17,10-13 ■ **diumenge** vinent, III d'Advent (litúrgia de les hores: 3a setmana): So 3,14-18a / Sl: Is 12,2-6 / Fl 4,4-7 / Lc 3,10-18.

Al antic Israel els profetes van fer ressonar la veu crítica de Déu enmig del poble i de les seves institucions.

La Sagrada Escriptura prohibeix l'endevinació (cf. Lv 19,31 i 20,6) del futur, ja que aquest està únicament en mans de Déu i de ningú més. Els profetes d'Israel no van ser endevins, sinó portaveus de la paraula de Déu per als creients. La seva missió va ser la de testimoniar de l'aliança que Déu havia establert en el desert amb Moisès i amb el poble al Sinai.

Els profetes, tot al llarg de la història, van anar judicant la vida i les actituds del poble a la llum de l'aliança. Quan el poble s'apartava de la fidelitat exclusiva al Senyor que els havia tret d'Egipte

i es deixava afalagar per altres déus i per altres pràctiques religioses, o bé quan oblidava les obligacions de la solidaritat i de la justícia entre conciutadans o envers els més febles i desfavorits... els profetes clamaven en nom de Déu i demanaven la conversió imperiosa de la vida i dels costums del poble. D'altra banda, quan el poble, afeixugat per les inquietuds expansionistes dels enemics, perdia l'ànim i el coratge, els profetes recordaven el compromís salvador del Senyor i inspiraven nova confiança en el cor del poble.

El profeta Baruc, a la primera lectura, ens dóna exemple de consol enmig de la prova. Convida la ciutat de Jerusalem a engalanar-se perquè tornaran els fills exiliats i Déu farà que es vegi per

tot arreu la nova resplendor de la ciutat. Igualment, Joan Baptista, el darrer dels profetes i el precursor de Jesucrist, convida a la conversió dels cors com a preparació per a l'arribada del messies esperat pel poble; de la mateixa manera que, antigament, Isaïes havia també convidat a preparar un camí enmig del desert per al retorn dels fills exiliats. I és que tothom veurà la salvació de Déu.

El Baptista ens convida també avui a convertir el nostre cor, tot buidant-lo dels interessos massa personals i dels neguits que ens centren en nosaltres però que ens aparten de Déu i dels germans, per tal d'obrir-nos a la salvació de Déu que ve a nosaltres.

Jordi Latorre, SDB

QUÈ ÉS LA PERSONA HUMANA

Facultats de conèixer, estimar i actuar, i el subjecte responsable i lliure (I)

Aquí rau la relativa novetat de la meua exposició. No hi ha separació sinó interacció mútua entre el conèixer i l'estimar. Reflexionem sobre aquest punt: en el coneixement entre persones, conèixer i estimar són simultanis, fins i tot fóra previ el sentir-se atret per l'altre —ser estimat i estimar— i després vindria el conèixer. Aquí s'afirma la mútua implicació del conèixer i l'estimar.

Sant Basili el Gran (s. iv) va ensenyar, a Orient i a Occident, aquesta veritat bàsica: la criatura humana es distingeix per la seva capacitat intel·lectual, a la qual s'ajunta intrínsecament la facultat d'estimar.

La facultat d'estimar és inherent necessàriament a la intel·ligència. Més encara: aquesta doble facultat de conèixer i estimar és coronada per la facultat de decidir lliurement, seguida de la facultat d'actuar, com a conseqüència de la intel·ligència que estima. La dimensió d'acció no l'obliden mai els filòsofs contemporanis: el francès Blondel i el català Bofill.

El text de referència de sant Basili és: «En el mateix instant que aquest ser viu va existir —em refereixo a l'home—, en aquesta semblança ens fou com implantada una certa

força racional que posseeix intrínsecament la facultat i la necessitat d'estimar». Genial la visió de Basili per a qui la força racional de l'home postula necessàriament la facultat d'estimar. I ambdues estan implantades com a força racional en el subjecte responsable i lliure que coneix i estima. Aquesta manera de pensar de Basili (en especial en l'obra *Sobre l'Esperit Sant*) potser ha condicionat la meua comprensió d'Agustí d'Hipona i de Tomàs d'Aquino, en el sentit que conèixer i estimar no són dues accions separades i successives de les facultats de conèixer i estimar sinó un acord únic del subjecte responsable i lliure que actua a través d'una certa unitat simultània del coneixement i de l'amor. El Subjecte és una intel·ligència que estima; un amor intel·ligent. I tot el que diré serà una explicitació d'aquesta idea germinal: quan descobrim *què li passa a l'altre* actuem amb un amor intel·ligent. Això ja ajuda l'altre. Necessito conèixer jo: amb la intel·ligència i amb el cor. Necessito les tres facultats ben travades i unides: conèixer, estimar i actuar. «Feliços vosaltres si, el que sabeu, ho poseu en pràctica», diu Jesús a Joan 13,17.

Dr. Josep M. Rovira Belloso

(*Déu fa créixer les persones*, Edicions Saragossa, Barcelona 2012)

EVANGELIZAR

Una misión de todos los cristianos

El documento post-sinodal *Verbum Domini* —en el que Benedicto XVI propone a toda la Iglesia los frutos del Sínodo de 2008 sobre la Palabra de Dios— recuerda

que «la misión de anunciar la Palabra de Dios es un cometido de todos los discípulos de Jesucristo, como consecuencia de su bautismo» (VD, 94). Y añade que «cada uno en su propio estado de vida está llamado a dar una contribución incisiva al anuncio cristiano». Respecto de los seglares subraya que «están llamados a ejercer su tarea profética, que se deriva directamente del bautismo, y a testimoniar el Evangelio en la vida cotidiana, dondequiera que se encuentren» (VD, 94).

Es más, el documento avanza con una precisión muy interesante sobre la relación entre la comunicación de la Palabra de Dios y el testimonio cristiano (VD, 97) y con un recuerdo muy oportuno de la circularidad entre testimonio y palabra según Pablo VI en la *Evangelii nuntiandi* (n. 22), que desemboca en la necesidad del anuncio explícito de Jesucristo para que haya una verdadera evangelización (VD, 98).

A mi modesto parecer, sería pastoralmente conveniente —en una pedagogía de la concreción— dar un paso hacia una clara explicitación del carácter *germinalmente sacramental* del primer anuncio como tal, llegando a la afirmación de que hay una presencia germinal de Cristo en el anuncio que un laico hace de él a sus amigos y conocidos, en el anuncio que una madre o un padre de familia hacen del Señor a sus hijos o en el anuncio que hace de Jesús un matrimonio cristiano a unas jóvenes parejas que se preparan para celebrar el sacramento del matrimonio.

Xavier Morlans

(Cf. «El primer anunci i la pedagogia de la iniciació», en *Documents d'Església*, Monestir de Montserrat, n. 989)

LITÚRGIA

L'essencial

L'essencial de la litúrgia és que sigui cristiana (B. Botte)

L'essencial de la litúrgia és que sigui cristiana; és a dir, que sigui expressió de la fe de l'Església. Que sigui cristiana vol dir que porti la

marca del que és cristià i no en porti cap altra. Vol dir que sigui una litúrgia que conservi el seu origen en Crist. Que continui essent de Crist. Una litúrgia que es visqui en comunió amb Crist. Que ens ompli de la seva gràcia, que és tant com dir que ens ompli dels dons de la redempció. Que es visqui en el si del misteri de la Creu, d'on brollaren els sagraments que ens donen vida. Que es visqui en el si del misteri de la resurrecció, submergits en la nova vida dels qui, renascuts sacramentalment, d'alguna manera ja participen de la vida gloriosa de Crist, assegut al cel a la dreta del Pare. Que la litúrgia sigui cristiana vol dir que ens ve de Crist, és de Crist i ens porta fins a Crist.

La litúrgia, expressió de la fe de l'Església

Perquè no hi hagi confusió en aquest terme de *cristiana* se'n especifica el seu sentit. Per això afegeix: «És a dir, que sigui l'expressió de la fe de l'Església, que és de tots els temps». Aquí tenim l'altre aspecte. En la litúrgia hi ha de ressonar la fe de l'Església: vol dir la fe en la seva integritat. No la fe d'un grup o d'alguna de les confessions cristianes que no viuen en la seva integritat la fe o la vida dels sagraments, que no deixen de ser, en cada cas, *confessió* de la fe. Per això es diu explícitament «la fe de l'Església», la que guarda el tresor de la fe en la seva pura i en la seva integritat. L'Església manté pura la fe, tal com la va confessar des del primer dia de la seva història, i la manté íntegra, en la seva totalitat.

És sobre aquesta fe que s'eleva la litúrgia com un cant de lloança o, dit d'una altra manera, com a acte de culte adreçat a Déu en esperit i en veritat. I encara podríem afegir aquí: aquesta és la litúrgia sobre la qual alena l'Esperit Sant de Déu, fent-la espiritual, fins i tot el que la litúrgia té d'humà i material, perquè en aquest món la litúrgia no pot menystenir aquestes situacions. Fins i tot això, l'Esperit ho omple amb el seu alè i ho fa ser espiritual.

Josep Urdeix

La ternera y su ama

Leon Tolstoi cuenta que un joven llegó a un campo de trigo a punto de segar. Vio que una ternera se había metido en el trébol y unos campesinos la perseguían para que saliera, y cuando estaba a punto de abandonar el campo, asustada, se volvía a meter dentro y empezaba una nueva persecución.

Junto a la vereda una mujer lloraba y decía:

—«¡Van a agotar a mi ternera!»

Entonces el joven gritó a los campesinos: «¡Salid todos del campo! ¡Que la mujer llame a su ternera!»

Así lo hicieron. La mujer llamó a su ternera. El animal irguió las orejas, permaneció un rato a la escucha y salió corriendo hacia su ama. (¡La reconoció por su voz! Era la voz que la cuidaba, le ofrecía los mejores pastos e incluso le hablaba y la acariciaba). Todos se alegraron mucho.

San Juan de Ávila, doctor de la Iglesia (Sermón 15), enseña:

—«Mis ovejas oyen mi voz (Jn 10,27). ¿Sabéis si os ha llamado alguna vez el Señor, y si le habéis oído? Pues tened señal que, si le oísteis, sois su oveja. Gran señal es, muy cierto, que la oveja y cualquier ganado oye la voz de su pastor y viene luego a su llamada.»

—«Jesús se estremeció y dijo: “Venid a mí, todos los que andáis fatigados y agobiados, que yo os aliviaré.”»

J. M. Alimbau

SANTORAL

9. ✠ Diumenge II d'Advent. Sant Restitut, mr.; sant Pere Fourier, prev., fund.; santa Leocàdia (Llogaia o Llocaia), vg. i mr.; santa Valèria, vg. i mr.

10. Dilluns. Santa Eulàlia (o Eulària) de Mèrida, vg. i mr. (s. iii). Mare de Déu de Loreto (1294), patrona de l'aviació; santa Júlia, vg. i mr.; sant Melquíades, papa (africà, 311-314) i mr.; sant Gregori III, papa (siríac, 731-741); sant Trobat, mr.; beat Jeroni de Sant'Angelo in Vado, prev. mínim.

11. Dimarts. Sant Damas I, papa (hispanic, 366-384), venerat a Argelaguer; sant Pau de Narbona, bisbe; sant Sabí, bisbe; sant Daniel Estilita, monjo siríac; santa Ida, vg.; santa Maria Mervelles de Jesús, vg.

12. Dimecres. Mare de Déu de Guadalupe (Mèxic); santa Joana Francesca

de Chantal (1572-1641), rel. viuda, fund. saleses a Annecy (1610); sant Sinesi, mr.; beat Jaume de Viterbo, bisbe (agustiniana); beat Joan Marinonio, prev. teatí.

13. Dijous. Santa Llúcia (s. iii-iv), verge i màrtir a Siracusa (Sicília); santa Otília, verge benedictina (s. viii); sant Aubert, bisbe.

14. Divendres. Sant Joan de la Creu (†1591), prevere carmelità (reformador de l'orde) i doctor de l'Església; sants Just i Abundi, màrtirs a Baeza; sant Diòscor, noi màrtir; sant Nicasi, bisbe i màrtir.

15. Dissabte. Sant Valerià, bisbe; sant Urber, prevere a Osca; santa Cristiana (Nina), esclava màrtir; santa Silvia, vg.; beat Bonaventura de Pistoia, prev. servita.

Trobada amb la comunitat de les Germanetes dels Ancians

L'Arquebisbe d'Urgell va tenir el 17 de novembre una trobada amb la Rvma. Gna. Julia Vinuesa, Superiora Provincial de les Germanetes dels Ancians Desemparats, a la Casa de la Comunitat de La Seu d'Urgell, la Residència Sant Josep. Estava acompanyada per la seva Vicària general Gna. Helga, i per la Superiora de la Casa Gna. Eulalia.

Van fer la mútua coneixença, així com compartir la situació present de la Comunitat religiosa de la Llar de Sant Josep i de la Residència d'ancians, i expressar els reptes i les necessitats que caldria tenir més presents.

Pregària de Taizé a La Seu d'Urgell

El dia 30 de novembre es va dur a terme una de les pregàries de Taizé previstes per a aquest curs, organitzades per la Delegació de Joventut de la diòcesi. Oberta a tots els joves, es va celebrar a la Catedral de Santa Maria d'Urgell a les vuit del vespre, i va ser una preparació per a la Trobada de Taizé d'enguany. La trobada se celebrarà a Roma, i ja s'està preparant tot per a l'acollida dels joves participants d'Urgell en una de les parròquies de la ciutat. Si us cal més informació: www.bisbaturgell.org.

Se celebren les Primeres Jornades de Cinema Espiritual

750 escolars de diverses escoles del Principat d'Andorra i uns 300 adults van participar a les Primeres Jornades de Cinema Espiritual, que es van dur a terme entre el 19 i el 23 de novembre als Cinemes del Centre Comercial l'Illa Carlemany, organitzades per l'Església de les Valls d'Andorra. Han estat els escolars de secundària i batxillerat de les escoles confessionals del Principat i d'algunes altres escoles que ja s'han afegit enguany al projecte. La projecció oberta al públic també va provocar una resposta molt alta i es va omplir el cinema amb participants de totes les parròquies.

El balanç que s'ha fet des de l'Església de les Valls és molt positiu, i ja es comencen a preparar les següents jornades per a l'any vinent. Es preveu la participació de més escoles i possiblement, vist l'èxit de públic convencionals més horaris oberts a tothom: «estem contents de la resposta perquè demostra que hi ha inquietud real per uns valors sòlids que semblaven oblidats, i que les persones necessitem respostes. El cinema ha estat una via de comunicació per a fer les reflexions de manera oberta i pública, en una societat com l'andorrana, que hom diria que està molt abocada al consum, però que ha demostrat que també té interès per l'espiritualitat», assenyala el Delegat Episcopal d'Ensenyament i membre de l'equip organitzador, Mn. Pepe Chisvert. Les dues pel·lícules escollides enguany, «El joc perfecte» i «La invenció de l'Hugo», han estat triades pels valors del treball en equip, la superació de les diferències socials, la família i l'esforç, molt necessaris en la societat d'avui: «En una societat de consum com la nostra i en el marc de crisi en què vivim, redescobrir els valors que fonamenten i donen sentit a la nostra vida a través del cinema és molt interessant. Hem volgut explicar que si volem, allò que sembla impossible es pot fer realitat.»

Consell Diocesà de Càritas

Dissabte dia 24 de novembre va tenir lloc a la Casa del Bisbat la 34a sessió del Consell Diocesà de Càritas d'Urgell, presidit per l'Arquebisbe, Mons. Joan-Enric Vives, i el Director de Càritas Diocesana, Josep Casanova. A la reunió es van fer presents a més dels membres de la Càritas Diocesana, i els directors i presidents de la majoria de les Càritas Parroquials.

Mons. Vives va adreçar unes paraules encoratjant la tasca que s'està fent i va comunicar l'aportació de la Conferència Episcopal Espanyola a Càritas que enguany serà de 6 milions d'euros per a ajudar els més necessitats i finançar diferents projectes.

Marta Fortuny, coordinadora d'alguns dels programes socials diocesans, va presentar el nou projecte de Suport Familiar, que neix davant la difícil situació, no només econòmica sinó afectiva, anímica i espiritual de moltes persones que acudeixen a Càritas.

També es van presentar les dades del programa d'Acollida que s'ha dut a terme fins ara. Amb una atenció a més de 2.300 persones, ateses en molts àmbits del dia a dia (alimentació, habitatge, subministraments, salut,...) i que comporta un esforç econòmic de gairebé 115.000 euros.

Presència d'Urgell a les jornades de Catequesi

Un grupet de catequistes del Bisbat d'Urgell acompanyats pel delegat diocesà de catequesi, Mn. Antoni Elvira, participà a les VI Jornades de Formació de Catequistes sota el títol «El Concili Vaticà II, una brúixola per a la catequesi», que es van celebrar a Santa Susanna (El Maresme) els dies 16, 17 i 18 de novembre, organitzades pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya (SIC). L'objectiu: poder conèixer i aprofundir els documents més importants del Concili Vaticà II.

Els diversos ponents, amb un llenguatge entenedor i catequètic, van introduir els participants en el que va suposar i continua significat aquest Concili, tant per a la història com per a la vida de l'Església. Les ponències van versar sobre: «El context del Concili Vaticà II» (Mn. David Abadías, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya); «Església, què dius de tu mateixa?» (Mn. F. Xavier Morell, delegat de Catequesi i Catecumenat de Tarragona); «Un Déu que es revela i entra en diàleg amb la humanitat» (Mn. Josep Lluís Arín, vicari general de Tortosa); «Una vida i una fe que es fa celebració» (Mn. Joan Planellas, professor de l'ISCRG); «Una fe que esdevé missió i es comunica» (Gmà. Ricard Mateo, delegat de catequesi d'Eivissa); «L'Església en el món: un diàleg amistós» (Mn. Antoni Vadell, delegat de catequesi i litúrgia de Mallorca).

TEMPS DE NADAL

La resposta essencial de Maria: el seu simple «sí»

Maria es declara serventa del Senyor. «Faci's en mi segons la vostra paraula» (Lc 1,38). Bernat de Claravall descriu dramàticament en una homilia d'Advent l'emoció d'aquest moment. Després de la caiguda dels nostres primers pares, tot el món queda enfosquit sota el domini de la mort. Déu busca ara una nova entrada al món. Truca a la porta de Maria. Necessita la llibertat humana. No pot redimir l'home, creat lliure, sense un «sí» lliure a la seva voluntat. En crear la llibertat, Déu s'ha fet en certa manera dependent de l'home. El seu poder està vinculat al «sí» no forçat d'una persona humana.

Així, Bernat mostra com en el moment de la pregunta a Maria el cel i la terra, per dir-ho d'alguna manera, es deturen, contenen l'alè. Dirà «sí»? Ella vacil·la... Serà potser la seva humilitat un obstacle? «Només per aquesta vegada —diu Bernat— no siguis humil, sinó magnànima. Dóna'ns el teu «sí». Aquest és el moment decisiu en el qual dels seus llavis i del seu cor surt la resposta: «Faci's en mi segons la vostra paraula». És el moment de l'obediència lliure, humil i magnànima a la vegada, en què es pren la decisió més alta de la llibertat humana.

Detall del retaule d'Abella de la Conca

Maria es converteix en mare pel seu «sí». Els Pares de l'Església han expressat a vegades tot això dient que Maria hauria concebut per l'oïda, és a dir, mitjançant la seva escolta. A través de la seva obediència la paraula ha entrat en ella, i ella s'ha fet fecunda. En aquest context, els Pares han desenvolupat la idea del naixement de Déu en nosaltres mitjançant la fe i el baptisme, pels quals el *Logos* ve sempre de nou a nosaltres, fent-nos fills de Déu. (...)

Penso que és important escoltar també l'última frase de la narració lucana de l'Anunciació: «I l'àngel es va retirar». El gran moment de l'encontre amb el missatger de Déu, quan tota la vida canvia, passa, i Maria resta sola amb una missió que, en realitat, supera tota capacitat humana. Ja no hi ha àngels al seu voltant. Ella ha de continuar el camí que travessarà moltes negrors, començant pel desconcert de Josep davant el seu embaràs fins al moment en què es declara a Jesús «fora de sí» (Mc 3,21; cf. Jn 10,20), més encara, fins la nit de la creu.

Benet XVI, La infància de Jesús, cap. II, 2012